

صحيفة المهدي عليه السلام

[141] پس أي مولایم آیا او که امیدوار بتوست را در چنگال بلا رها می کنی، آیا او که بتو پناهنده است را در دریای بیکران غوطه ور باقی می گذاری. مولایم ! اگر در تقوی و خویشتن داری خود را برنج نمی اندازم، و در عبادت و بندگی به مقام و خوشنودی تو نرسیده ام، و در زمره گروهی قرار نگرفته ام که دنیا را رها ساخته اند. شکمهایشان از گرسنگی به کمر چسبیده، و لبها از تشنگی خشک، و دیدگان از اشک کور گردیده است، بلکه با اعمالی اندک و گناهان و خطاهای بسیار و جانی که براحتهی خود کرده و به کارهای زشت عادت نموده نزد تو آمده ام. پروردگارا ! آیا برای رسیدن بتو و چنگ زدن بریسمانت کفایت نمی کند که دوستدار اولیاء تو و محب آنان بوده، و همانند ایشان خود را برای تحمل بلاها آماده ساخته، و رنج و ناراحتی مرا فراگرفته است. آیا کفایت نمی کند که در میان ایشان مظلوم بوده و خشم خود را فرو می نشانم و در غمها و غصه ها غوطه ور می باشم. خدایا ! آیا این اعمال احترامی برایم نزد تو نمی آورد که زائل نشود، و ذمه ای که مرا از بلاها در امان دارد، پس پروردگارا چرا مرا که در گناهان غرق شده ام را باز نمی داری، و مرا که به آتش دشمنت سوخته ام را رها می سازی.
